

FIGYELJÜNK A HASONLÓRA!

Homeopátiás beszélgetések –
Eleven szellemi párbeszéd a hasonlóság talaján

JOBBA LENNI

ÖT PÓDIUMBESZÉLGETÉS

első sorozat – 2017 ősz

VIS VITALIS

VIS VITALIS
2019

Szerkesztette:
RUTTKAY HELGA

Borítóterv:
IMRE RÉKA

Fényképek:
PECZE ICA

VIS VITALIS

© Bóna László, 2018
ISBN 978-615-5414-31-2

Tartalom

A jelenlét teljessége

DR. GERÉB ÁGNES / 9

Jobbá lenni

SZÉKELY ANIKÓ / 65

Az igaz élet

TASNÁDI ISTVÁN / 99

A szent kapcsolat

MÉSZÁROS ZOLTÁN / 159

A saját hang

FELCSER JUDIT / 217

VIS VITALIS

FIGYELJÜNK A HASONLÓRA!

Homeopátiás pódiumbeszélgetés-sorozat

Öt pódiumbeszélgetés – egy sorozat, kéthetente egy beszélgetés. Még nem tudtam biztosan, hogy mire a végére érünk, az ötödik után nyilvánvaló lesz, hogy mindegyik beszélgetés egy nagy ívű dráma egyik felvonása. A beszélgetések egy hónapokig tartó, mégis összefüggő színházi előadássá váltak, ötfelvonásos drámává.

A pódiumbeszélgetés eleven színházi műfaj számomra. Nem csak annyi, hogy a színpadon két ember beszélget, a közönség meg hallgatja őket. Nem vitaműsor, nem ankét, nem riport, hanem két ember közös szellemi alkotása, ami élőben, a jelen időben születik meg. A műsor maga, akár látványosságnak is nevezhetnénk, az, ahogy a közönség szeme láttára születik a gondolat. Ha nem lehet tetten érni az eleven, szemünk láttára születő gondolatot, akkor nem válik élővé az előadás. Ez hát az izgalma minden pódiumbeszélgetéssel eltöltött színházi estnek. És ez van olyan izgalmas, mint izgulni a kupolában trapézon szaltózó artistákért, hogy ma is létrejön-e hibátlanul az ugrás, hogy sikerül-e a szaltó vagy zuhanás lesz belőle. Minden gondolatnak újra és újra meg kell születnie élőben, követhetően, hallhatóan. Sem fecsegéssel, kérdésekkel, sem villanófényvel nem illik zavarni a „magasban” életüket és gondolkodásukat veszélyeztető művészeket. Dobpergés, világszám – két ember elkezd egymással szót érteni. Elindulnak, hogy felfedezzék egymás világát, és egymás világából egy közös szellemi művet alkossanak. Sikerül-e nekik vagy lezuhannak?

Homeopátiás beszélgetéseknek neveztem el ezeket a pódiumbeszélgetés-sorozatokat. Mert számomra attól nevezhető homeopátiásnak valami, hogy két külön lény, ember egymásban a hasonlót igyekszik felfedezni, és az egymásban megtalált közös hasonlóság alapján igyekszik egymáshoz kapcsolódni. Hogy nem az egymástól való különbözőségeikre, hanem az egymáshoz való hasonlóságaikra helyezik figyelmük fókuszát. „Figyeljünk a hasonlóra!” – ezzel a koncepcióval kezdtem bele a sorozatba, és a beszélgetések közben arra törekedtem, hogy ehhez tartsam magam. Hogy a figyelmemet mindvégig azon tartsam, hogy képesek legyünk egymásban a hasonlót helyezni a középpontba. És képesek legyünk megfigyelni, hogy ha így kapcsolódunk egymáshoz, akkor vajon mi történik. Igazabbá, jobbá, élhetőbbé válik-e világ? Vagy nem?

Bóna László

VIS VITALIS

A jelenlét teljessége

dr. Geréb Ágnes

szülész-nőgyógyász szakorvos,
pszichológus, független bába

” Szegeden születtem és éltem, tanultam, egyetemi színpados koromat is ott töltöttem, dolgoztam is, gyerekeket is szültem 1952-től, majd 42 éves koromban, utolsó gyerekem születése kapcsán Budapestre költöztem, ahol egészen a bebörtönzésemig gyerekeket neveltem, otthonszüléseket kísértem. Közben szereztem még egy-két diplomát. Hét éve ülök régi és új diplomáimon (szülész-nőgyógyász szakorvos, pszichológus, bábaképzés és diplomás bábaképzés), és közben még próbálok beszerezni a homeopátiás úthoz vezetőt is, na meg gyerekeket-unokákat és édesanyámat kísérem az útján.”

(A *Figyeljünk a hasonlóra!* – Homeopátiás beszélgetések legelső estje 2017. október 4-én volt Budapesten a Hattyúházban, a Trinitum Szellemi Közösségi és Alkotó Térben.)

Bóna László: Bevezetesként csak annyit szeretnék mondani, hogy egy beszélgetéssorozatot kezdeményeztem, az az alcíme, hogy „Homeopátiás beszélgetések”. „Homeopátiás”-nak azért neveztem, mert komolyan gondolom azt, hogy ezzel a névvel nemcsak egy szervválasztáson és adagoláson alapuló gyógymódot lehet érteni, hanem egy gondolkodásmódot, egy életszemléletet, filozófiát, amely a hasonlóság felismerésére épül. Arra, hogy két élő lénynek, embernek, szervezetnek ahhoz, hogy megértse egymást, képesnek kell lennie arra, hogy egymásban a hasonlóra tudjon figyelni, hogy figyelmének központját az egymásban felfedezhető hasonlóra tudja irányítani.

Szeretném, ha feltárulna, hogy mi minden következik akkor, ha két ember, miközben egymással szót érteni szeretne, nem az egymástól való különbségekre figyel, nem vitatkozik, nem a saját álláspontjának elfogadtatására, a másik meggyőzésére törekszik, vagyis nem az egymástól való különbözőségekre épít, hanem igyekszik az egymásban fellelhető hasonlóságokra figyelni.

Elhatároztam, hogy a „Homeopátiás beszélgetések”-nek nevezett pódiumbeszélgetések estjein ilyenfajta figyelmet gyakorlok, és a beszélgetésekben a hasonlóságot mint témát is felvetem.

Első beszélgetőtársamnak Geréb Ágnest hívtam, és nagyon örülök, hogy elfogadta a meghívást. Tudom, hogy mikről nem szeretnék beszélni. Nem szeretnék jogi helyzetről, a mai

Magyarország politikai-jogi helyzetéről beszélni, hogy mik vannak, hogy mik történnek, hogy mik történhetnek meg, ilyesmikről nem. És azt hiszem, azt sem szeretném, ha praktikus szoptatási tanácsokat adnánk itt. Inkább azt szeretném, ha most a gondolatok ereje érvényesülne.

Hasonló színház

Geréb Ágnes: Pedig nekem az első hasonlóság, ami eszembe jutott, miközben így beszélte, az az eset volt, amikor Horváth Katiékhoz* mentem egy homeopátiás szerért, és láttam, hogy minden be van zárva, és nem lehet bemenni. Azt hiszem, hogy rendőrök házkutáltak éppen, és én olyan „hasonlóan” éreztem magam. Már akkor túl voltam néhány ilyen házkutatáson.

BL: Nekem is volt egy hasonló találkozásom azokban az időkben... Ez még a nyolcvanas évek végén volt. Egy kávéházi teraszon találkoztam Horváth Kátival, aki különféle homeopátiás szereket hozott nekem különféle fiolákban, majd elment. Ahogy elment, éreztem egy markos kezet a vállamon, és ott állt mögöttem két titkosrendőr, hogy akkor ez micsoda, mutassam, hogy mi. Milyen drog. És mire való. És be akartak vinni az őrszobára egyből, hogy ez mind valamilyen drog. Rámutattam az egyikre, hogy ez például gyomorra való. „Persze, gyomorra! Oda megy majd...” – gúnyolódtak. Fél óráig faggattak, jegyzeteltek, telefonáltak, egyeztettek, végül elengedtek. Vittek némi mintát mindegyikből. Szóval, ahogy elkezdtem homeopátiával foglalkozni, valahogy én is rögtön találkoztam a hatósággal.

* Dr. Horváth Katalin – Magyarország egyik legrégebb óta praktizáló homeopata orvosa, a Magyar Homeopata Orvosi Egyesület egyik alapító tagja, sok homeopátiás praxisban dolgozó gyógyító tanára és mentora, több meghatározóan fontos szakkönyv szerzője.

De most... más területekre szeretnék menni. Olyan területre, amiről ritkán szoktál beszélni. Amikor kértem tőled egy pár mondatot ennek a beszélgetésnek a beharangozására, hogy rólad mit jelentessünk meg, akkor az első mondatodban már a színházat említetted.

GÁ: Tényleg?

BL: Tényleg.

GÁ: Nem emlékszem...

BL: Hogy Szegeden színházzal foglalkoztál. Az egyik legutóbbi hír rólad, ami megjelent, hogy fellépsz színházban, most a homeopátiás iskolában azt mondtad, hogy a színház és homeopátia kérdésköréről szeretnél esetleg írni valamit... Én meg színházat csináltam egyetemista koromban. Volt is egy kísérleti színházam, amit a rendőrség betiltott.

GÁ: Hát ez is milyen hasonló!

BL: De pont erről nem beszélünk. Szóval te hogy kerültél színházközelbe... beszéljünk a színházról!

GÁ: Egyetemi színpados voltam Szegeden, Paál Isti* idejében, ami akkor a legmenőbb amatőr színház volt. Szerintem nem lehet kikerülni, hogy azért ott is voltak ilyen politikai poloskák, de igazából nem ez volt benne az érdekes, hanem az, hogy ez egy olyan terület volt, ahol el lehetett felejteni ezeket a kötelező külső formákat, hogy hogy illik megjelenni, meg hogy illik beszélgetni, meg hogy illik csinálni ezt meg azt. Ez az egyetemi színpad, ez olyan volt, hogy ott mindent lehetett a színpadon csinálni, ami jött, és érdekes módon nem is voltam ott szégyenlős. Hanem ott nagyon könnyen el tudtam magam eresztetni. Úgyhogy azért is gondoltam rá, hogy ha most már nem lehet szüléshez járni, ahol szintén el tudom magam eresztetni, akkor vissza kell menni színésznek. Mert ez a két terület volt, ahol úgy bele tudtam magam eresztetni mindenfélébe. Meg hát onnan származnak a tősgyökeres barátaim.

BL: A színházból.

GÁ: A színházból, igen.

BL: Még a szegedi időből?

GÁ: Igen.

BL: A korosztályomnak még Paál István neve biztos, hogy mond valamit. Főleg fiatalok ülnek itt, de a magyar színház-történetben Paál István nem akárki volt.

GÁ: Persze azért ott is voltak letartóztatások egyes március 15-éken...

BL: Szóval azt mondod, hogy akkor a színház és a szülés-kísérés között ez az elengedés a hasonló?

* Paál István az 1970-es, 1980-as évek egyik legmeghatározóbb avantgárd színházi rendezője. Pályáját a szegedi Egyetemi Színpadon kezdte, számos emblemikus, a magyar színházi életre meghatározó hatású előadást rendezett.

MEGRENDELEM A KÖTETET

VIS VITALIS

www.visvitaliskiado.hu